

Sygn. akt II CSK 108/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa J. S.
przeciwko M. w Ł. dawniej [...] Szpital Miejski [...] w Ł. oraz P. Spółce Akcyjnej z
siedzibą
w W. Oddziałowi w Ł.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 września 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 września 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, skierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tych celów służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powódki J. S. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 stycznia 2016 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Uzasadniając oczywistą zasadność skargi kasacyjnej pełnomocnik powódki wskazała, że „skarga kasacyjna ma uzasadnione podstawy, co dotyczy przede wszystkim zarzutu naruszenia zaskarżonym wyrokiem prawa materialnego art. 415 k.c. w zw. z art. 430 k.c. i art. 355 k.c. w zw. z art. 231 k.c.”. Jednocześnie w ocenie autorki skargi także zarzut naruszenia przepisów postępowania jest oczywiście uzasadniony, ponieważ Sąd zastąpił własne rozważania wnioskami biegłych.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN

1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Szczegółowa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka wystąpiła. Sąd drugiej instancji podsumowując dokonane w sprawie ustalenia i wskazując na przyczynę oddalenia apelacji wyraźnie wskazał, że „uszkodzenie dróg żółciowych poprzez przecięcie przewodu żółciowego wspólnego podczas laparoskopowego usunięcia pęcherzyka żółciowego w przedmiotowej sprawie było powikłaniem niezawinionym, którego przyczyna nie był błąd lekarski, lecz ujawniona podczas zabiegu anomalia stosunków anatomicznych zmieniająca obraz pola operacyjnego, w sposób, który pomimo dołożenia należytej staranności przez lekarza operującego w identyfikacji uwidocznionych towarów anatomicznych, doprowadził do uszkodzenia dróg żółciowych”. Zawarte w skardze kasacyjnej twierdzenia, że „w toku postępowania nie zostało wykazane, by do tego uszkodzenia doszło z przyczyn anatomicznych” oraz że „z ustaleń Sądów obu instancji wynika, że uszkodzenie jest skutkiem wadliwej identyfikacji struktur anatomicznych przez operatora” stanowią więc niedopuszczalną w postępowaniu ze skargi kasacyjnej polemikę z ustaleniami faktycznymi dokonanymi w sprawie, którymi Sąd Najwyższy jest związany. Przedstawione w skardze argumenty dotyczące niezbadania przez Sąd Apelacyjny zawinienia, oparte są więc na hipotetycznym stanie faktycznym, twierdzonym przez powódkę, nie zaś ustalonym przez Sąd Apelacyjny.

Zawarty w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wywód dotyczący naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów postępowania także nie dał podstaw do przyjęcia, że oceniając opinię biegłych Sądy orzekające w sprawie przekroczyły dopuścić się oczywistego naruszenia prawa. Już tylko ubocznie należy zauważyć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że samo wyjście poza zakres zlecenia sądu przez biegłego, który jako specjalista w danej dziedzinie wiedzy legitymuje się kwalifikacjami biegłego, jeżeli odnosi się ono do kwestii objętych przedmiotem sprawy i istotnych dla jej rozstrzygnięcia, nie stanowi przeszkody do wykorzystania opinii biegłego w szerszym zakresie niż określony w pierwotnym zleceniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2013 r., IV CSK 135/13, nie publ.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw